Р Е Ш Е Н И Е
№ 40455

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова
ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Адриан Янев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5626** по описа за **2026** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Л. Н. Г. от [населено място], депозирана от процесуалния му представител адв.К. П., срещу Решение от 15.04.2025 г., постановено по АНД №10952/2025 г. по описа на СРС, НО, 20-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №25-4332- 012195/05.06.2025 г., издадено от Началник група към отдел „Пътна полиция" при СДВР. Със същото за това, че на 26.04.2025 г., около 03.23 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], и пред №11, като неправоспособен водач управлява двуколесно превозно средство /мотопед/ марка „S.-R." модел „L. B. X", без да притежава СУМПС, с което виновно нарушил чл.150 от ЗДвП, и отказва да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „D. T. 5000" с фабричен № A. 0069, като му е връчен талон и 7 броя холограмни стикери, но не е изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози - не е дал кръв за медицинско изследване, с което виновно нарушил чл.174,ал.3 от ЗДвП, на основание чл.53 ЗАНН и чл.177,ал.1,т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 300 лева = 153,39 евро за нарушението на чл.150 от ЗДвП и на основание чл.174,ал.3,пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 2 000 лева = 1 022,58 евро за нарушението на чл.174,ал.3 от ЗДвП. В жалбата е изложено, че решението на СРС е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост.

Твърди се, че СРС неправилно е приел, че процасното ППС подлежи на регистрация по реда на Наредба №I-45 от 24.03.2000 г. Касаторът счита, че процесното ППС не подлежи на регистрация, поради което водачът му няма задължение да бъде тестван на употреба на наркотични вещества и техните аналози. По тези съображения, поддържани и в съдебно заседание от процесуалния представител адв. П. се иска съда е да постанови решение, с което да се отменят обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.
Ответникът по касационната жалба Началник група ОПП при СДВР, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт С. М., в представено становище е изложил доводи за неоснователност на жалбата и правилност на обжалвания съдебен акт. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.
Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е основателна и доказана и следва да бъде уважена.
В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.
Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:
Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна, досежно релевираните в нея оплаквания за неправилност на решението.
Въз основа на приетите в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства, аналицирайки същите, въззивният съд е приел за установено, че на посочените в АУАН и НП дата и място полицейските служители при 01 РУ-СДВР, със служебен полицейски автомобил, изпълнявайки задълженията си, обхождали със скорост около 30 км/ч. района, за който отговаряли, и когато били на [улица], били задминати от двуколесно превозно средство /мотопед/ марка „S.-R.“ модел „L. B. X“ с електрически двигател без регистрационна табела, което продължило да се движи по [улица], с посока от [улица]към [улица]. Същите извършили проверка на превозното средство и водача му, след като го спрели пред №11. При проверката водачът не представил СУМПС, документ за превозното средство, в т.ч. и за регистрация на същото, обяснявайки, че го е закупил „втора ръка“ и продавачът му казал, че не е нужно то да бъде регистрирано. Служебно било констатирано, че водачът Л. Н. Г. е неправоспособен - не притежава СУМПС. На място последният бил тестван с техническо средство за употреба на алкохол, като пробата отчела, че той не е употребил такъв, но отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „D. T. 5000“ с фабричен № A. 0069, като му бил връчен талон за ВМА и 7 броя холограмни стикери за лабораторно изследване. За установените нарушения, около 03.23 ч. му бил съставен АУАН. Л. Н. Г. не изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози - не дал кръв за медицинско изследване. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното НП.
От заключението на назначената и приета по делото автотехническа експертиза въззивният съд е приел за установено, че процесното двуколесно превозно средство марка „S.-R.“ модел „L. B. X“, оборудвано с електрически двигател с мощност от 2,44 Kw/h /3,27 к.с./ и максимална скорост от 85 км/ч, предлагащо се на българския пазар, окомплектовано с фар /къси и дълги светлини/, заден габарит със стоп-светлина, мигачи, огледала за обратно виждане и с конзола за поставяне на регистрационна табела, от експертна гледна точка представлява превозно средство. Ако същото се

използва за придвижване по общинските и републиканската пътна мрежа следва да бъде регистрирано по ЗДвП. Ако процесното двуколесно превозно средство се използва за състезания по затворен маршрут или с тренировъчна цел по горски и полски терени, които не попадат в републиканската и общинската пътна мрежа, където не се изисква мотоциклетът да е оборудван със светлинна сигнална система, от експертна гледна точка не се изисква регистрация по реда на ЗДвП.

При така установеното от фактическа страна СРС е приел, че Л. Н. Г. е извършил /от обективна и субективна страна - виновно/ така описаните текстово в НП и АУАН нарушения, чиято цифрова правна квалификация е съответно по чл.150 от ЗДвП и по чл.174,ал.3 от ЗДвП, за които е ангажирана административнонаказателната отговорност спрямо него, защото на 26.04.2025 г., като неправоспособен водач - не притежаващ СУМПС, управлявал в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], и пред №11, двуколесно превозно средство /мотопед/ марка „S.-R.“ модел „L. B. X“, и отказвал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „D. T. 5000“ с фабричен № A. 0069, като му бил връчен талон и 7 броя холограмни стикери за лабораторно изследване, но не изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози - не дал кръв за медицинско изследване, с което виновно нарушил съответно чл.150 от ЗДвП и чл.174,ал.3 от ЗДвП. Предвид това и доколкото е прието, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничили правото на защита на лицето, както и че АУАН и НП са издадени от компетнетни за това органи, въззивният съд е потвърдил обжалваното пред него НП.

Решението е правилно като краен резултат, но при корекция на мотивите му.

След като е събрал необходимите за изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка са доказани двете нарушения, за които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни, а и неотносими към спора.

В случая касаторът е санкциониран за това, че е управлявал двуколесно превозно средство /мотопед/ марка „S.-R.“ модел „L. B. X“, без да притежава СУМПС и е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „D. T. 5000“ с фабричен № A. 0069, като му е връчен талон и 7 броя холограмни стикери, но не е изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози - не е дал кръв за медицинско изследване. При така формулираното административнонаказателно обвинение и с оглед възраженията, направени във въззивната жалба първият спорен въпрос, на който съдът дължи отговор, е дали управляваното ППС е ПС, за което се изисква да бъде управлявано от правоспособен водач, защото само тогава, когато водачът управлява такова ПС, за което се изисква да притежава СУМПС и откаже да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, може да бъде осъществен състава на посочените нарушения. Вместо да изложи мотиви, дали управляваното двуколесно превозно средство /мотопед/ марка „S.-R.“ модел „L. B. X“ е ПС, при управлунието на което може да се ангажира административнонаказателна отговорност на водача, СРС е изложил такива, относими към неговата регистрация, което е извън предмета на спора. Дали това ППС подлежи на регистрация по Наредба №I-45 от 24.03.2000 г. е въпрос, относим към другото констатирано с АУАН нарушение, за което са налични данни, че е образувано наказателно производство.

При това положение и доколкото в хода на въззивното производство са събрани относими към

спора доказателства, настоящият съдебен състав намира, че следва да изведе извод в тази насока. В тази връзка от заключението на приетата по делото САТЕ се установяват техническите характеристики на управляваното от касатора ППС, а именно, че същото е оборудвано с електрически двигател с мощност от 2,44 Kw/h /3,27 к.с./ и максимална скорост от 85 км/ч, предлагащо се на българския пазар, окомплектовано с фар /къси и дълги светлини/, заден габарит със стоп-светлина, мигачи, огледала за обратно виждане и с конзола за поставяне на регистрационна табела. Така описаното превозно средство според заключението на вещото лице представлява МПС. Тези изводи се споделят от настоящия съдебен състав, доколкото процесното ППС отговаря на описанието за МПС, даднето в §6, т.11 от ДР на ЗДвП. Същото не попада в предвиденото в тази разпоредба изключение, тъй като не отговаря на характеристиките на индивидуално електрическо превозно средство по смисъла на т.18б на §6 от ДР на ЗДвП.

Разпоредбата на чл.150 ЗДвП предвижда, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. В случая превозното средство, което се прие, че е МПС, е управлявано по пътищата, отворени за обществено ползване и от водач, който не е правоспособен, доколкото не притежава СУМПС. Следователно е осъществен състава на вменената за нарушена разпоредба, при което касаторът правилно е санкциониран за това нарушение с предвиденото в чл.177, ал.1, т.2 ЗДвП наказание.

Като водач на МПС, касаторът е и годен субект на нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП. В хода на въззивното производство безспорно е установено, че е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „D. T. 5000“ с фабричен № A. 0069, и при връчен талон и 7 броя холограмни стикери не е изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози - не е дал кръв за медицинско изследване. За съставомерността на деянието е достатъчно да бъде доказан отказ за проверка на водач на МПС, за да се приеме за доказано извършеното нарушение. В случая отказът е установен със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал. Следователно, както е приел и СРС, нарушението е доказано, а наказанието е наложено в предвидения в закона фиксиран размер.

Като е достигнал до крайни изводи за законосъобразност на обжалваното пред него НП СРС е постановил правилно решение. При извършена служебна проверка на същото, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба. Що се касае до твърдението за допуснати съществени нарушения в хода на въззивното производство, доколкото в касационната жалба няма посочени конкретни пороци в тази насока, съобразявайки разпоредбата на чл.218, ал.1 АПК настоящият касационен състав счита, че не дължи произнасяне. Предвид това решението на СРС, НО, 20-ти състав, с което е потвърдено НП, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на в размер на 66,47 евро (равностойност на 130 лв.), с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.04.2025 г., постановено по АНД №10952/2025 г. по описа на СРС, НО, 20-ти състав.
ОСЪЖДА Л. Н. Г. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро (равностойност на 130 лв.), с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.